

Monty se na něj přes stůl zadívá a nakloní se blíž. „Si myslíš, že je to k smíchu, hochu? Z tvého táty brzo zešedivím.“

„Myslím, že za to si můžeš sám, starouši.“

Patnáctiměsíční syn mi sedí na klíně a dál se na Montyho zubí. Ten shodí masku drsného chlapa, jak jsem předem tušil, protože má pro Maxe slabost. Kruci, má pro něj slabost celý tým, ale zejména muž sedící za stolem v tomhle pokoji.

Emmett Montgomery, kterému všichni říkají Monty, je nejenom manažer chicagského baseballového klubu Warriors, ale taky svobodný otec. Nikdy mi o své rodině nevyprávěl podrobnosti, ovšem překvapilo by mě, kdyby jeho situace byla tak absurdní jako moje. Leda že by jeho krátká známost, kterou viděl naposledy před rokem, taky letěla přes celou zemi, aby mu oznámila tu bombu, že je táta a že s ním nechce nic mít, ovšem zanechala mu šestiměsíčního chlapečka, na něhož je teď sám.

Snažím se Montyho nezneužívat, protože vím, že on a celý klub se mohli přetrhnout, aby se moje nová rodinná situace vyřešila, jenže když jde o moje dítě, odmítám dělat kompromisy ohledně toho, kdo se o něj stará, zatímco pracuju.

„Promluvím si se Sandersonem,“ navrhnou jméno jednoho z asistentů. „Sedí celej večer v posilovně. Můžu Maxe dát tam. Jestli se nikdo nezraní, bude tam klid a může tam spát.“

Monty si palcem a ukazovákem promne obočí. „Kaii, já se fakt snažím. Dělán pro tebe, co můžu, ale tohle nebude fungovat, pokud nebudeš mít chuť, na kterou se všichni můžeme spolehnout.“

Monty mě oslovuje jménem, jenom když chce, abych si vzal jeho slova k srdci. Jinak mi on i celý tým říkají přezdívkou – Eso.

Já si ovšem беру jeho slova k srdci. Opakuje mi je už

tři měsíce, od začátku sezony. Za tu dobu jsme vystřídali pět chův. A důvod je takový, že... no, nejsem si jistý, jestli opravdu chci, aby to fungovalo.

Jsem totiž na vážkách, jestli chci baseball dál hrát.

Vím určitě jenom to, že chci být pro Maxe ten nejlepší táta. Touhle dobou, kdy je mi dvaatřicet a mám za sebou deset let v nejvyšší lize, mi na ničem jiném nezáleží.

Na sport, který jsem kdysi miloval a byl pro mě vším, teď pohlížím jako na čas, kdy nemůžu být se svou rodinou.

„Já vím, Monty. Jak se vrátíme do Chicaga, vyřeším to. Slibuju.“

Znovu dramaticky vydechne. „Kdybych neměl na soupisce i tvého bráchu, byl bys největší osina v mojí prdeli, Eso.“

Sevřu rty mezi zuby, abych se neusmál. „To dobře vím.“

„A kdybys neměl tak obrovský talent, nechal bych tě prodat.“

Tomu už se musím zasmát, protože pěkně kecá. Jsem jedním z nejlepších nadhazovačů v lize, to sice jo, ale Monty mě má rád bez ohledu na můj talent.

„A kdybys mě neměl tak rád,“ dodám za něj.

„Vypadni odsud a promluv si se Sandersonem, jestli dneska večer pohlídá Maxe.“

Vstanu ze židle, přesunu si synka na bok a otočím se k odchodu.

„A Maxi,“ zavolá Monty na mého kluka, který mu ještě nemůže odpovědět. „Přestaň se tvářit pořád tak zatroleně roztomile, abych mohl tvého tátu čas od času seřvat.“

Obrátím oči v sloup a nakloním se k synkovi blíž. „Zamávej Montymu a řekni mu, že čím je starší, tím je ošklivější a mrzutější.“

„Je mi pětadvacet, vole. Můžeš jenom doufat, že budeš za třináct let vypadat stejně dobře jako já.“

Max se zahihňá a zamává na manažera. Netuší, o čem tu mluvíme, ale má rád Montyho tak moc jako on jeho.